

# Жар-птиця

Ірина Жиленко

Сусідка моя — чарівниця —  
годувала надвечір родзинками  
у клітці золоту Жар-птицю  
з очима-намистинками.

І як воно трапилось — хто його зна —  
та тільки дверцят не замкнула вона.  
Рвонулась на волю чудесна Жар-птиця,  
і враз освітілась казково столиця.  
Летіла все вище, так гарно, так вільно,  
як в найзолотішій, найкращій мультфільмі...

Дорослим і дітям  
яснішали лица:  
"Як добре жити  
під сонцем Жар-птиці!"  
І тільки ота трюхсотлітня гава,  
яка себе називала Павою  
(старезна, без ока, та ще й кульгава),  
знайшла Жар-птицю непристойно яскравою.

І вся вороняча орава  
зчинила люту стрекотняву:  
"Вона яскра-яскра-яскрава!  
Таку чужу нескромну птицю  
тримать годиться  
тільки в клітці!"

Вже третій день — нема Жар-птиці.  
І людям посмутніли лица.  
О, не сумуйте. Її нема,  
бо — розумієте? — зима.  
Жар-птиця ж — птаха екзотична,  
південна, до снігів незвична.  
Ну, от і простудилась трішки.

Лежить вона терпляче в ліжку,

п'є молоко, клює родзинки,  
чита "Барвінок" і "Мурзилку".  
Пішли на лад у неї справи.  
І скоро знов злетить вона  
на злість лихим, кульгавим ґавам,  
на новорічну радість нам!